

Arrest

nr. 121 449 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leone staatsburger te zijn van Fullah afkomst. U werd geboren op 12 juni 1988 te Freetown. U ging naar de lagere school tot de zesde klas.

Uw moeder benaderde u zes tot zeven maand voor uw vertrek uit Sierra Leone (nvdr. ongeveer in september 2010) om haar als hoofd van de Bundu society op te volgen. U was echter verrast over deze aankondiging omdat u zich steeds negatief over haar werk als sowe (nvdr. besnijdster) had uitgesproken. Uw oudere zus zou normaal deze functie moeten overnemen. Sinds 1999 is ze echter verdwenen. U was er vanuit gegaan dat iemand anders van de familie haar zou opvolgen. Uw moeder legde uit dat ze, omdat ze zelf een dochter heeft, deze functie niet aan iemand anders kan doorgeven.

In februari – maart 2011, toen uw vader erbij betrokken werd, voelde u dat uw familie het serieus meende en dat u uw moeder diende op te volgen. Enkele dagen nadat uw vader u vroeg of u schande over de familie wilde brengen door de functie van uw moeder te weigeren besloot u om van huis weg te lopen. U ging daarom twee dagen bij uw vriendin (J.). Na deze periode dacht u dat de situatie thuis zou opgelost zijn. U ging daarop naar huis. U werd er echter geslagen en opgesloten door uw vader. Diezelfde dag kon u ontsnappen en ging u naar uw vriendje (A.T.T.). Iedereen wist dat u met hem een relatie had. Uw ouders hadden info verkregen dat u daar verbleef waardoor u terug naar uw vriendin (J.) vertrok. Toen u voor de tweede keer bij (J.) verbleef had u contact met uw ander vriendje, (V.). Niemand was op de hoogte van deze relatie. (V.) regelde voor u uw vertrek uit Sierra Leone alsook de nodige documenten. U vertrok uit Sierra Leone op 6 april 2011, samen met (V.) en jullie arriveerden dezelfde dag in België. (V.) dwong u in de prostitutie en u werd opgesloten in een huis waar u zich diende te prostitueren. U kon op 15 mei 2011 ontsnappen uit het huis waar (V.) u had ondergebracht. U vroeg de volgende dag asiel aan. U beviel in België op 3 oktober 2012 van een zoon, (T.T.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u uw familie vreest omdat u uw moeder niet wilt opvolgen als sowe. Daarnaast verklaart u uitdrukkelijk dat u geen vrees koestert tegenover (V.). (zie gehoor CGVS, p 11)

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u volstrekt niet kan overtuigen dat u uw moeder dient op te volgen als sowe.

Zo verklaart u dat u nooit binnen bent gegaan in de ruimte waar initiaties worden uitgevoerd, (zie gehoor CGVS, p 14) weet u niet of uw moeder moest deelnemen aan vergaderingen en verklaart u hierover '...ik weet er niets van, ik ben er geen deel van. Als je er geen deel van uitmaakt, weet je er niets van.' (zie gehoor CGVS, p 24). Wanneer de protection officer vervolgens vraagt wat een sowe zoal moet kunnen, zegt u 'Ik weet het niet, ik ben geen sowe.' (zie gehoor CGVS, p 24) Uit uw verklaringen blijkt dus dat uw moeder u nog geen informatie over haar functie heeft doorgegeven. U weet zelfs niet wat er in het Bundu-genootschap precies gebeurt. U verklaart dat ze er enkel de clitoris snijden (zie gehoor CGVS, p 14) maar uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er veel meer gebeurt. U weet ook niet hoe uw moeder zelf sowe is geworden (zie gehoor CGVS, p 16) en merkwaardig genoeg had u blijkbaar niet vermoed dat u uw moeder moest opvolgen na de verdwijning van uw zus. (zie gehoor CGVS, p 17) Uit de vermelde informatie blijkt echter dat jonge meisjes die hun moeder dienen op te volgen alle regels en voorschriften krijgen aangeleerd van de Bundu gemeenschap en dat ze toekijken tijdens de besnijdenissen en de nazorg. Het is dus niet aannemelijk dat u, die uw moeder zou moeten opvolgen als sowe, verklaart dat u niet in de ruimte werd toegelaten waar besnijdenissen worden uitgevoerd en dat u de andere ceremonies niet kent (zie gehoor CGVS, p 15). Gezien de geciteerde informatie is het niet aannemelijk dat u niet weet over welke kennis een sowe moet beschikken. U zou immers, vanaf dat uw moeder wist dat u haar zou moeten opvolgen (nvdr sinds 1999 wanneer uw zus vermist geraakte), door uw moeder worden 'ingeleid' in de Bundu gemeenschap. Verder is het niet geloofwaardig dat u, die zoals u zelf verklaart niets weet over Bundu en sowe's, uw moeder binnen een korte termijn zou moeten opvolgen. Uw moeder had u zes tot zeven maand voor uw vertrek uit Sierra Leone pas gezegd dat u haar zou moeten opvolgen (zie gehoor CGVS, p 15) terwijl uw zus al sinds 1999 vermist is. Uit uw getuigenis blijkt bovendien dat er welliswaar nog geen datum was vastgelegd voor de opvolging maar dat het 'niet ver meer zou zijn'. (zie gehoor CGVS, p 15) Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat pas na een periode van zeven tot tien jaar de 'toekomstige sowe' zelf zal beginnen te besnijden. Het is dus niet waarschijnlijk dat u, zonder enige kennis, op een korte termijn uw moeder zou kunnen opvolgen. De verklaringen i.v.m. de opvolging van uw moeder zijn helemaal niet overtuigend en tegenstrijdig met de beschikbare informatie.

U slaagt er bovendien niet in om de aanleiding te concretiseren waarom u de eerste maal van uw ouderlijk huis bent weggelopen.

Uw moeder vertelde u rond september 2010 (cfr supra) dat u haar diende op te volgen. Het was echter pas in maart 2011 dat de situatie 'ernstig' werd. (zie gehoor CGVS, p 17)

U verklaart dat de situatie gespannen geraakte eens uw vader erbij betrokken geraakte. (zie gehoor CGVS, p 17) De omstandigheden waren zelfs dermate ernstig dat u besloot om twee tot drie dagen na zijn tussenkomst van huis weg te lopen en bij een vriendin onder te duiken. (zie gehoor CGVS, p 19) U preciseert dat de situatie thuis gespannen was en dat iedereen u onder druk zette om uw moeder op te volgen. Wanneer de protection officer u vraagt wat er dan precies thuis gebeurde, kan u niet meer aanhalen dan 'Het was zeer moeilijk, hard voor mij. Iedereen, broer, vader en moeder

wilden het. Ik had geen vrede in huis, ik was geïsoleerd, alleen.' en 'dat er veel werd geklaagd over mij' u zegt verder 'De dag voordat ik wegliep van 's morgens tot 's avonds zetten ze me onder druk dat ik de positie moet aanvaarden; daarom besloot ik om naar mijn vriendin te gaan zodat alles zou afkoelen en dat ze het zouden vergeten.' Wanneer de protection officer vervolgens peilt naar de manier waarop u onder druk werd gezet, kan u niets anders zeggen dan 'Als je bij familie bent, je bent met 5 en 4 zijn er tegen je, dan kan het niet makkelijk zijn in het huis, je bent allen.' Wanneer de protection officer vervolgens naar een concreet voorbeeld vraagt van de moeilijkheden in het huis, slaagt u er nogmaals niet in om een overtuigend antwoord te geven. U zegt alleen 'Het was moeilijk door het geklaag. Ik was in het huis, wenen. Ik kon zelfs niet eten. Het was moeilijk voor mezelf.' (zie gehoor CGVS, p 19) Het is frappant dat u niet beter in staat bent om de situatie in uw huis te beschrijven na herhaaldelijke vragen naar verduidelijking hieromtrent en dat u geen concrete voorbeelden kan aanhalen van de gebeurtenissen tijdens die dagen, die u nochtans deden beslissen uw ouderlijke woonst te verlaten. U slaagt er niet in om de gebeurtenissen op een doorleefde manier te vertellen die de aanleiding van uw eerste vertrek thuis zouden zijn waardoor er ernstige twijfels rijzen bij de doorleefdheid van uw relaas. Verder maakt u uw vrees voor uw ouders niet gegrond daar u naar uw ouders terugkeert nadat u twee dagen bij uw vriendin Julie onderdook.

U stelt dat uw vader serieus is en kwaadaardig. (zie gehoor CGVS, p 18) In dat opzicht is het zeer merkwaardig dat u na twee dagen bij (J.) besluit om naar uw ouders terug te keren. U verklaart dit door te zeggen 'Ik dacht dat mijn moeder bang zou zijn omdat ze me niet zou zien voor 2 dagen. Ze zou hebben uitgelegd dat ik niet mocht wat ze deed. Ik dacht dat ze die dingen zou hebben geweten. Dat ze dit zou hebben gerealiseerd. Ik vroeg haar altijd om te stoppen. Dat was in mijn mind. Daarom besloot ik om terug te keren.' Deze uitleg is echter niet aannemelijk gezien uw voorgaande verklaringen waarin u de situatie bij u thuis als 'onhoudbaar' beschrijft. Het feit dat u besluit om terug te keren naar uw ouders, zonder eerst poolshoogte te nemen over uw situatie aldaar staat haaks op uw beslissing om thuis weg te gaan. Indien u immers werkelijk vreest dat u uw moeder dient op te volgen en daarvoor ook het huis heeft verlaten, is het niet geloofwaardig dat u gewoon terugkeert zonder eerst het standpunt van uw ouders na te gaan.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van het door u geopperde asielrelaas.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen deze bevinding niet wijzigen. U legt een kopie van de geboorteakte van uw zoon, (T.R.) voor. Op geen enkel moment wordt het bestaan van uw zoon in twijfel getrokken. U legt tevens een medisch attest voor, opgemaakt door Dr. (B.G.) op 23 augustus 2011 waaruit blijkt dat u littekens heeft. Dit medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. U legt tevens twee foto's voor waaruit uw verwondingen moeten blijken. Het betreffen privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien zijn uw verklaringen over de foto's zeer merkwaardig. Zo verklaart u dat de foto's werden genomen terwijl u en uw vriendje lol maakten. Jullie maakten de foto's als herinnering. (zie gehoor CGVS, p 8) Het is zeer merkwaardig dat u in de gegeven omstandigheden waarbij u verklaart dat uw vader u probeerde te vermoorden (zie gehoor CGVS, p 23) er toch in slaagt om hierover lol te hebben met uw vriendje. Ook hier komen uw verklaringen allerminst doorleefd over. Vervolgens legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type twee. Uw besnijdenis wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken maar is op zich geen bewijs van een mogelijke gedwongen opvolging als sowe. Tot slot legt u ook een brief voor waaruit blijkt dat u een aanvraag heeft gedaan om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op het moment van het gehoor had u geen kennis over de genomen beslissing. U heeft zich voor het beoordelen van de medische elementen tot de geëigende procedure gericht, die buiten de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal valt.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht

van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat door u ook een procedure 9ter van de wet van 15 december 1980 werd opgestart."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster kan het niet eens zijn met de motivering en de conclusie van de bestreden beslissing.

Zij betwist de subjectieve beoordeling inzake haar verklaringen over het gegeven dat zij haar moeder dient op te volgen als soweh en volhardt in haar verklaringen ter zake. De informatie waarop het CGVS zich baseert is een summier passage uit een ambtsbericht van 2011. Zulke informatie is niet voldoende en overtuigend genoeg om haar verklaringen als ongeloofwaardig af te doen. Voorts bevestigt de informatie dat de oudste dochter, tenzij een andere dochter meer geschikt is, de moeder opvolgt, dat het moeilijk is om het soweh-schap te weigeren, dat er inwijdingsrituelen zijn en dat er een strikte scheiding is tussen ingewijden en niet-ingewijden, die geen rituelen van het genootschap mogen aanschouwen.

Verzoekster stelt dat de datum van haar opvolging nog niet vast lag en dat zij wellicht nog een zekere opleidingsperiode zou moeten doormaken. Enkele maanden gingen nog voorbij en toen de situatie te gespannen werd verliet zij het land. Uit haar verklaringen blijkt dat zij inderdaad nog niet klaar was en niet onmiddellijk zou beginnen maar wel dat de rol van Soweh haar werd opgelegd en dat zij deze in de toekomst zou moeten opnemen. Verzoekster stipt nog aan dat zij informatie kon geven over de geheime genootschappen en etnische groepen en hun rituelen in Sierra Leone. Deze zijn wel geheim, zodat zij over de inhoud weinig informatie heeft. Verzoekster is zelf besneden en was economisch en sociaal afhankelijk van haar ouders.

Verzoekster stelt te hebben uitgelegd waarom zij een eerste maal het ouderlijk huis verliet in maart 2011, met name omdat haar vader ook betrokken geraakte, iedereen haar onder druk zette en de situatie onhoudbaar was. Dat de bestreden beslissing dit niet aannemelijk vindt is een louter subjectieve benadering. Het was een logische benadering dat verzoekster een afkoelingsperiode van enkele dagen inlaste, zodat ze thuis begrepen dat ze het meende en de tijd hadden om na te denken. Verzoekster ging ervan uit dat haar moeder zou schrikken en zou afzien van verder aandringen, zodat haar vader ook zou bijdraaien. De situatie was vooral psychisch onhoudbaar nadat zij een statement wilde maken. Op het ogenblik van haar eerste vertrek was zij nog niet mishandeld en kon zij terecht hopen dat haar ouders begrip zouden tonen voor haar standpunt. Pas na terugkeer werd zij geslagen en opgesloten.

Verzoekster betoogt dat haar foto's haar verklaringen over de mishandeling bevestigen. Dat zij aangaf dat zij en haar vriend 'lol' maakten mag niet verkeerd worden begrepen en is gewoon een manier van omgaan met iets dat niet grappig is. Zij wilde aangeven dat zij dit later tegen haar ouders kon gebruiken om hen te tonen wat zij met haar hebben gedaan. Verzoekster herhaalt dat zij afkomstig is van Sierra Leone en werd besneden.

Zij stelt dat weinig onderzoek werd gedaan naar haar achtergrond en profiel en dat de conclusie van de ongeloofwaardigheid van haar opvolging als Soweh, gelet op het voorgaande, gesteund is op één summier bron. Het gaat nochtans om geheime, traditionele en in de cultuur verweven tradities.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de

afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legde zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zij kon niet aangeven of het paspoort dat voor haar reis werd gebruikt al dan niet vals was, kon niet preciseren welke kleur dit paspoort had en wist niet met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 16, verklaring, nr.34-35). Deze vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Daar waar verzoekster stelt haar ouders te vrezen, legde zij bovendien incoherente verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde zij omtrent haar vader spontaan: *"Mijn vader heeft veel invloed bij de overheid want hij kent de politie en koopt hen om. Hij dus doen want hij wil met mij"* (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS maakte verzoekster echter nergens enige melding van het gegeven dat haar vader veel invloed zou hebben bij de overheid of de politie zou kennen in zulke mate dat hij alles met haar kon doen wat hij wilde. Zij verklaarde dat haar vader een eenvoudige zakenman was, een winkel had en loodgieterijmateriaal verkocht. Zelfs wanneer haar werd gevraagd waarom zij niet naar de politie ging, gaf zij niet aan dat haar vader invloed zou hebben bij de overheid of de politie kent. Zij verwees in dit kader slechts naar het feit dat je geld nodig hebt om naar de politie te gaan en dat haar vader meer geld heeft dan haar (administratief dossier, stuk 4, p.5, 21).

Uit verzoeksters gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij (i) nooit binnenging in de ruimtes waar de initiaties worden uitgevoerd; (ii) niet wist of haar moeder al dan niet moest deelnemen aan vergaderingen en verklaarde er niets over te weten en er geen deel van uit te maken; (iii) niet wist wat een Soweh zoal moet kunnen; (iv) zelfs niet kon aangeven wat er in het Bundugenootschap precies gebeurt; (v) evenmin wist hoe haar moeder Soweh werd; (vi) merkwaardig genoeg niet vermoedde dat zij haar moeder diende op te volgen nadat haar zus verdween; (vii) verklaarde dat zij niet werd toegelaten in de ruimte waar de besnijdenissen werden uitgevoerd en dat zij geen andere ceremonies kende. Deze verklaringen zijn onverenigbaar met de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13). Uit deze informatie blijkt dat dochters die hun moeder dienen op te volgen als Soweh reeds op jonge leeftijd leerling worden van hun moeder, die hen alle regels en voorschriften van de Bundugemeenschap leert. Zij kijken daarbij toe tijdens de besnijdenissen en de nazorg. Pas na een periode van zeven tot tien jaren beginnen zij zelf te besnijden, onder supervisie van hun moeder. Gelet op deze informatie kan worden aangenomen dat verzoeksters moeder haar eerder, met name nadat haar zus in 1999 verdween, in de leer zou hebben genomen indien zij daadwerkelijk Soweh was en het de bedoeling was dat verzoekster haar zou opvolgen. In zoverre verzoekster kritiek uit op de voormelde landeninformatie en betoogt dat deze onvoldoende en niet-overtuigend is, dient te worden opgemerkt dat het louter uiten van kritiek op de totstandkoming, hoeveelheid of betrouwbaarheid van de informatie niet dienstig is om aan te tonen dat de inhoud ervan foutief zou zijn. Verzoekster dient, om dit aan te tonen, de inhoud van deze informatie aan de hand van objectieve en concrete gegevens te weerleggen doch blijft hiertoe in gebreke. Zij brengt zelf geen andersluidende informatie bij. Bovendien is het niet ernstig dat zij enerzijds kritiek uit op de informatie waar deze haar verklaringen ondergraaft doch anderzijds aanvoert dat deze een aantal andere gezegden bevestigt. Inzake de bemerking omtrent het strikte onderscheid tussen ingewijden en niet-ingewijden, kan niet worden ingezien hoe deze afbreuk zou kunnen doen aan de informatie over de opleiding die Sowehs moeten doorlopen om hun moeder op te volgen of aan voormelde vaststellingen.

Verzoeksters verklaringen zijn nog minder aannemelijk, daar waar zij aangaf dat zij nooit zou hebben gedacht dat haar moeder haar zou vragen omdat zij altijd al te kennen zou hebben gegeven dat zij de positie van haar moeder niet goed vond en haar zelfs zei dat ze moest stoppen met wat ze deed (administratief dossier, stuk 4, p.17). Gelet op deze verklaringen is het manifest onaannemelijk dat haar

moeder haar nooit eerder zelfs maar zou hebben trachten te overtuigen van het nut of de voordelen van de functie, teneinde te trachten haar noodzakelijke opleiding een aanvang te laten nemen.

Verzoekster kon bovendien niet preciseren wanneer haar moeder haar voor het eerst zou hebben gevraagd om haar op te volgen en kwam in dit kader niet verder dan te stellen dat het zes tot zeven maanden voor haar vertrek was, zonder te kunnen aangeven in welke maand of op welke dag dit was. Wanneer haar moeder hier voor de tweede keer op terug kwam, wist zij evenmin (*ibid.*, p.16-17).

Gelet op de voormelde landeninformatie waaruit blijkt dat Sowehs normaliter een jarenlange opleiding dienen te volgen, is het daarenboven in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster haar moeder op korte termijn diende op te volgen. Dat er nog geen datum vastlag en dat zij "wellicht" nog een zekere opleidingsperiode zou moeten doormaken, kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Verzoekster gaf weliswaar aan dat er nog geen datum was vastgelegd, doch stelde duidelijk: "maar het was niet *vervandaan*". Tevens gaf zij aan dat haar moeder eigenlijk niet meer in staat was om haar functie uit te oefenen omdat haar handen begonnen te beven, wat zelfs het overlijden van twee kinderen tot gevolg zou hebben gehad (*ibid.*, p.15).

Gezien haar moeder haar functie niet meer kon uitoefenen en de opvolging op korte termijn diende te geschieden, is het bovendien manifest ongeloofwaardig dat verzoekster haar moeder, nadat haar werd meegedeeld dat zij deze moest opvolgen, nogmaals maandenlang eenvoudigweg en zonder concrete problemen kon afwimpelen alvorens de situatie in februari-maart 2011 gespannen werd (*ibid.*, p.18). Daar de opvolging dringend was en op korte termijn moest gebeuren, kan worden aangenomen dat haar moeder eerder stappen zou hebben ondernomen om verzoekster te dwingen om haar op te volgen.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd dat verzoekster er niet in slaagde om op een doorleefde wijze te verhalen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar eerste vertrek thuis. Uit haar verklaringen blijkt dat zij, wanneer herhaaldelijk werd gevraagd wat er precies gebeurde, op welke wijze zij onder druk werd gezet en welke moeilijkheden er in het huis waren, steevast verviel in algemeenheden en geen concrete voorbeelden kon aanhalen van de gebeurtenissen in die dagen, die haar nochtans zouden hebben doen beslissen de woning te verlaten.

Gelet op de persoonlijkheid van haar vader en de ernst en de onhoudbaarheid van de situatie die zij zelf schetste, is het, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, daarenboven niet geloofwaardig dat verzoekster na twee dagen zou zijn teruggekeerd naar haar ouders. Dat zij ervan uitging dat haar moeder zou afzien van haar plan en haar vader zou bijdraaien kan in dit kader bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hoe dan ook kon worden aangenomen dat zij zich er minstens van zou hebben vergewist of dit vermoeden werkelijkheid werd en dat zij eerst het standpunt van haar ouders zou zijn nagegaan alvorens terug te keren naar huis.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 12: documenten).

De foto's zijn privé-foto's waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij betreffen een momentopname, kunnen door mogelijke inscenering geen garantie bieden voor hetgeen erop wordt afgebeeld en bieden hoe dan ook geen uitsluitel over de omstandigheden waarin de hierop afgebeelde letsels zouden zijn opgelopen.

De overige documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voormelde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een

terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS